உ

கடவுள் துணை.

செந்தமிழ்.

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்தினின்று மாதந்தோறும் வெளிவரும்

ஒரு தமிழ்ப்பத்திரிகை

நாற்பத்தேழாந்தொகுதி.

Volume 47.

விக்ருதி—கரவருஷ

1950–1951

பத்திராசிரியர்—திரு. கி. இராமாநுஜையங்கார்.

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கமுத்திராசாலை,

மதுரை.

—

உ
கடவுள் துணை

செந்தமிழ்.

தொகுதி-சஎ.] விக்ருதி-ஞூ கார்த்திகைமீ [பகுதி-க.
Vol. 47. November—December 1950 No. 1.

நாஞ்சில்வேள் அல்லது வள்ளுவன்

[கோவை. திரு. சி. கு. நாராயணசாமிமுதலியாரவர்கள்]

நாஞ்சில்நாடு என்பது பண்டைக்காலந்தொட்டே பெயராலும், புகழாலும் சிறந்து 'கேரளம்' என்னும் மலையாளத்தின் நிலப்பரப்பில் விளங்குகிறது. தற்காலம் அந்நாடு திருவாங்கூர் இராச்சியத்தின் ஒருபகுதியில் உள்ளது.* அந்நாட்டைத் தலைமைத்தானத்தினின்றும் வளம்படுத்துவது 'நாஞ்சில்' என்னும் பெயரிய மலை. அம்மலையின்பெயரே அந்நாட்டிற்கும் பெயராய் அமைந்துள்ளது.

புலவர்பாடும் புகழ்படைத்து வரையாதளிக்கும் வள்ளன்மை மிகுந்து இரவலர்க்கு இல்லையென்னுதியும் அருங்குணமுடைய அந்நாட்டு அரசனுக்கு "நாஞ்சில்வேள்" என்னும் பெயர் இயற்பெயராய் வழங்கப்பட்டுவந்தது.

பண்டைக்காலத்தில் தமிழ்வழங்கியநாடு சேர சோழ பாண்டியர்களால் ஆளப்பட்டுவந்தது. அம்மூவரும் முடியுடைய மூவேந்தர் எனப்படுவர். அவ்வரசர்கள்காலத்திலே சிற்சிலபகுதிகள் தனிப்பட்ட உரிமைவாய்ந்த சிற்றரசர்களால் அரசுசெய்யப்பட்டுவந்தன. அத்தகைய நாடுகளில் நாஞ்சில்நாடும் ஒன்று.

---

* இந் நாஞ்சில்நாடு தென்பாண்டிநாட்டின்கண்ணதென்று உயர்திரு. மு. இராகவையங்கார்சுவாமிகள் கூறுகின்றனர்.

*

இந்த நாஞ்சில்நாட்டை ஆண்ட அரசன் வேளாண்மரபைச் சேர்ந்த குறுநிலமன்னன்; ஆதலால் நாஞ்சில்வேள் எனப்பட்டான். இச்சிற்றரசனுக்கு மற்றொருபெயர் "நாஞ்சில்வள்ளுவன்" என்பது.

வள்ளுவன் என்னும் பெயர் சங்ககாலத்தமிழகத்தில் பறையரில் ஒருவகுப்பார்க்குச் சாதிப்பெயராகாமல் தகவுடைய முடிமன்னர்கட்கு மகட்கொடைக்குரிய வேளிராகிய குறுநிலமன்னர்கட்கு வழங்கிவந்தசெய்தி ஈண்டுச் சிந்திக்கத்தக்கது.

புறப்பாட்டில் ஒருசிறைப்பெயரியனுர், மருதனிளநாகனுர் என்னும் பண்டைத் தமிழ்வாணர்கள் பாடிய நாஞ்சில்வேளின்பெயர் 'வள்ளுவன்' எனச் சுட்டப்படுகிறது. அது, அச்சிற்றரசன் சேர அரசன்மாட்டு அன்புடையனுய் அவனுக்குத் துணைநின்று, அச் சேர அரசன்கொற்றத்து அருங்கடம்பூண்டு * உள்படுகருமத் தலைவனுயிருந்தபடியால் எய்திய பட்டப்பெயராகும்.

'மன்னர் உள்படுகருமத்தலைவர்† வள்ளுவர்' என்று சேந்தனுர் திவாகரம் கூறுமாற்றாலும் இப்பெயருண்மை அறியலாகும்.

முற்காலத் தமிழகத்தில் 'வள்ளுவர்' என்று ஒரு சாதியில்லை. தொல்காப்பியம் துடியர்--பாணர்--பறையர்--கடம்பர் எனப் பேசுவதல்லது வள்ளுவரைப்பற்றிப் பேசுமாறில்லை.

அக்காலத்திற் புலைக்குலவகுப்பினராகிய பறையருக்கு 'வள்ளுவர்' என்னும் பட்டம் வழங்கவில்லை.

---

* உள்படுகருமத்தலைவர் என்பதற்கு — அரசர்கீழ்க் காரியத்தலைமை வகிக்கும் அதிகாரி என்பது பொருள்.

† அரசர்க்குக் கருமத்தலைவராய் உயர்ந்தபதவிவகித்தவர்க்கு 'வள்ளுவன்' என்ற சிறப்புப்பெயர் முன்பு வழங்கப்பட்டது. அரசனது கருமத் தலைவனுயிருந்ததுபற்றியே இப்பெயரை இவன் பெற்றிருத்தல்வேண்டும். "ஸ்ரீசேரகொத்துப்படையாரு.........இராயசேகராயின் வள்ளுவருங்கூடிச் செய்தகச்சமாவது" என்ற சாசனத்தொடரும் இக்கருத்தினையே வலியுறுத்தல் காண்க (S. I. I. Vol. V. No. 776).

சாதாரணமாகப் பறையர்சாற்றும் பறையும், அதை அவர் அறையும் முறையும் வேறு. ஆனால் வள்ளுவரோ,

"கோற்றொழில் வேந்தன் கொற்ற முரசம்
பெரும்பணைக் கொட்டிலுள் அரும்பலி யோச்சி
முற்றவை காட்டிக் கொற்றவை பழிச்சித்
திருநாள் படைநாள் கடிநா ளென்றிப்
பெருநாட் கல்லது பிறநாட் கறையார்"

(காண்டம் 2. பகுதி 2. வரி 29-33.)

எனப் பெருங்கதை பேசுகின்றது.

மேலேகூறிய மூன்றுநாட்களிலுமே வள்ளுவர் என்பார், தமிழ் முடியரசர் இமிழ்கடிமுரசை வச்சிரக்கோட்டத்தினின்றும் எடுத்து யானைப்பிடர்த்தலையேற்றி அரசனையும், அனைவரையும் வாழ்த்தி முரசறைவர்; வேறு காலங்களில் அறையார். அத்தகைய வள்ளுவரை 'முதுகுடிப்பிறந்தோர்' ஆகவும், 'உயர்ந்தோர்' ஆகவும் மணிமேகலையும் (விழா—27 - 28.) பதிற்றுப்பத்தும் (30) கூறுகின்றன.

வேந்தர் பெரும்பணைக்கொட்டிலுள்ளும் வச்சிரக்கோட்டத்துள்ளும் (கோட்டம்—கோவில்) சென்று பலியிட்டுப் பூசைசெய்து முரசையெடுத்து வேழத்தின்பிடர்மிசையேற்றி, "மறவரும் தேரும் மாவுங் களிறும் சூழ்தர" உலகை அரசொடுவாழ்த்தி அணிவிழா அறையும் வள்ளுவனை இழிகுலப் புலமகனாகக்கருத இடமுண்டா? என்று பாருங்கள்.

பறையைக் கழுத்திலிட்டறைந்து காலால் நடந்து கரையும் பறையரின்குலம் வேறு. முரசத்தை யானையின்பிடர்த்தலையேற்றிச் சேனைகள் சூழ்தர வேழமேறி உலகையும் அரசையும் வாழ்த்தி அணிவிழா அறையும் வள்ளுவரின்குலம் வேறு என்று கொள்ளக் கிடக்கின்றது.

அத்தகைய வள்ளுவனைத் 'தோல்குடிப்பிறந்தோன்' 'முதுகுடிப் பிறந்தோன்' எனக் கூறியிருக்கத் தற்காலம் பறையர்குலகுருவகுப்பினராயுள்ள வள்ளுவரில் ஒருவனென்றுகொள்ளுவதற்குச் சான்று சிறிதேனும் கிடையாது.

புறநானூறு 137, 138, 139, 140-ஆம் செய்யுட்களிற் புகழப்பெற்ற 'நாஞ்சில்வள்ளுவன்' என்பான் மேலேகூறிய நாஞ்சில் நாட்டு வேளாகிய சிற்றரசனே ஆவன்.

இனி, இவ்வரசனது அருங்கொடையைப்பற்றியும் சிறந்த புகழைப்பற்றியும் இரப்போர்க்கு இல்லையென்னாதியும் இனிய குணத்தைப்பற்றியும் பாடும் புலமையில் வல்லார்களாகிய ஒருசிறைப்பெரியனார், மருதனிளநாகனார், என்னும் புலவர்பெருமக்களால் பாடப்பட்டுள்ள செய்யுட்களை இதன்கீழ்க் குறித்து இக்கட்டுரையை முடிப்பாம்.

ஒருசிறைப்பெரியனார் பாடியது:—

அகவற்பா

"இரங்கு முரசி னினஞ்சால் யானை
முந்நீ ரேணி விறல்கெழு மூவரை
யின்னு மோர்யா னவாவறி யேனே
நீயே முன்யா னறியு மோனே ! துவன்றிய
கயத்திட்ட வித்து வறத்திற் சாவாது
கழைக் கரும்பி னொலிக் குந்து
கொண்டல் கொண்டநீர் கோடை காயினுங்
கண்ணன்ன மலர்பூக்குந்து
கருங்கால் வேங்கை மலரி னாளும்
பொன்னன்ன வீசுமந்து
மணியன்னநீர் கடற்படருஞ்
செவ்வரைப் படப்பை நாஞ்சிற் பொருந !
சிறுவெள் ளருவிப் பெருங்க னாடனை
நீவாழியர் நின்றந்தை
தாய்வா ழியர்நிற் பயந்திசி னோரே" (புறம்—137)

"நீர்நிறைந்த பள்ளத்தின்கண் விதைத்த வித்தானது நீரின்மையாற் சாவாது கரும்புபோற் செழிப்புற்றுத் தழைக்கும்; மழையால் முகந்துசொரியப்பட்ட நீர் கோடைகாயினும் மகளிர்கண்போலக் குவளைமுதலிய மலர்கள் மலர்ந்திருக்கும்; கரிய தாளையுடைய வேங்கை மலரின் நாடோறும் பொன்போலும் அப்பூவைச் சுமந்து மணிபோலும் நீரானது கடற்கண்செல்கின்ற செழுமையான

மலைப்பக்கத்தையுடைய நாஞ்சில் என்னும் மலையையுடைய வேந்தே! ஒலிக்கின்ற முரசினையும் மிகுந்த யானைப்படையினையும் உடைய கடலாகிய எல்லையையுடைய நிலத்தின்கண்ணே யான் இன்னமும் மூவேந்தரைப் பாடினேனில்லை. நீதான் முன்னே தொடங்கி யான் அறியும் வள்ளல்: சிறிய அருவிகள் ஒல்லெனவீழாநின்ற பெரிய மலையையுடைய நாட்டையுடையாய்! நீ நெடுங்காலம் வாழ்வாயாக. நின்னைப்பெற்றோராகிய தாய்தந்தையரும் வாழ்வாராக'' என்பது இச்செய்யுளின்பொருள்.

இச்செய்யுளில் நாஞ்சில்வள்ளுவன் கொடைத்திறம் எத்துணை சிறந்ததாகக் காண்கின்றது. அன்றியும், அப்புலவர்பெருந்தகை 'யான் இன்னமும் மூவேந்தரைப் பாடினேனில்லை; நீதான் யான் முன்னே தொடங்கி அறியும் வள்ளல்' என்று விதந்துகூறுவதனால் வள்ளல் இரவலன்பால்வைத்த பேரன்பும், அவன் தகுதியறிந்து நல்கிய பரிசுமிகுதியும் பாராட்டற்குரிய தகுதியுடையனவென்றும் அறியப்படுவன.

அரிசிகேட்க யானைகொடுத்த நாஞ்சில்வள்ளுவனை மருதனிள நாகனார் பாடியது:—

அகவற்பா

''*தடவுநிலைப் பலவி னாஞ்சிற் பொருநன்
மடவன் மன்ற செந்நாப் புலவீர் !
வளைக்கை விறலியர் †படப்பைக் கொய்த
அடகின் ‡கண்ணுறை யாக யாஞ்சில
அரிசி வேண்டினே மாகத் தான்பிற
வரிசை யறிதலிற் றன்னுந் தூக்கி
இருங் §கடறு வளைஇய குன்றத் தன்னதோர்
பெருங்களிறு நல்கி யோனே அன்னதோர்
தேற்றா வீகையு முளதுகொல் !
போற்றா ரம்ம பெரியோர்தங் கடனே'' (புறம். 140)

---

*இச்செய்யுளைத் தமிழ்மூதாட்டியாகிய ஔவையார்பாடியதென்றுங் கூறுவர். 'தடவுச்சினை', 'தேற்றாவீகையுமுண்டுகொல்' என்பன பிரதிபேதங்கள். † படப்பை - மனைப்பக்கம். ‡ கண்ணுறை - மேல்தூவுவது. § கடறு - சுரம்.

"செவ்விய நாவையுடைய புலவீர்! பெரிய நிலைமையையுடைய பலாமரத்தையுடைத்தாய நாஞ்சில்மலைக்குவேந்தன் நிச்சயமாக அறிவுமெல்லியன்; வளையணிந்த கையையுடைய விறலியர் மனைப் புறத்தின்கண் பறித்த இலைக்குமேலே தூவுவதாக யாங்கள் சிறிது அரிசிவேண்டினேமாக, தான் பரிசிலர்க்கு உதவும் முறைமையறிதலால் அவ்வள்ளல் எம்முடைய வறுமைப்பிணியைப் பார்த்ததேயன்றித் தன் மேம்பாட்டையும் சீர்தூக்கிப் பெரிய சாரஞ்சூழ்ந்த மலைநிகரும் யானையை அளித்தனன்; ஆதலால் ஒருவற்கு ஒன்றனைக் கொடுக்குமிடத்து அப்பெற்றிப்பட்டதொரு தெளியாக்கொடையும் உளதோதான், பெரியோர்கள் தாங்கள் தக்கார்க்குச்செய்யும் முறையைத்தெரிந்து பாதுகாத்துச்செய்யாரோ" என்பது பாட்டின் பொருள்.

"ஆனினங் கலித்த வதர்பல கடந்து
மானினங் கலித்த மலையின் ஒழிய
மீனினங் கலித்த துறைபல நீந்தி
உள்ளிவந்த வள்ளுயிர்ச் சீறியாழ்ச்
சிதாஅ ருடுக்கை முதாஅரிப் பாண!
நீயே பேரெண் ணலையே நின்னிறை
மாறி வாவென மொழியலன் மாதோ!
ஒலியிருங் கதுப்பின் ஆயிழை கணவன்
கிளிமரீஇய வியன்புனத்து
மரனணி பெருங்குர லனைய னுதவின்
நின்னை வருத லறிந்தனர் யாரே" (புறம். 138)

இதுவும் மருதன்–இளநாகனார் பாடியது.

"பெற்றத்தினது இனம்மிக்க வழிபலவும் வந்து மான்றிரள் மிக்க மலை பின்கழிய மீனினந்தழைத்த துறைபலவற்றையும் நீந்தி நினைந்துவந்த வள்ளிய ஓசையையுடைத்தாகிய சிறிய யாழையும், சிதாராகிய உடையையுமுடைய மூத்த பாணனே! நீதான் நாஞ்சில் வள்ளுவனாகிய பெருந்தகையிடத்துச் சிலவற்றைக் கருதிப் போகின்றமையின் பெரிய எண்ணத்தையுடையை; நின்னுடைய தலைவன் இப்பொழுதுபோய்ப் பின்பு ஒருநாள் பரிசிற்குவாவென்று

கழருன்; கிளிகள் மருவிய அகன்ற புனத்தின்கண்ணே மரப் பொதும்பின்கண்வைத்த பெரிய கதிரையொப்பானுதலின். நீ அவன்பாற் பரிசுபெற்றுவருமிடத்து நின்னைப் பழைய பாணன் என்று அறிவார் யார்?" என்பது பாட்டின் பொருள்.

"சுவலழுந்தப் பலகாய
சில்லோதிப் பல்லிளைஞருமே
யடிவருந்த நெடிதேறிய
கொடிமருங்குல் விறலியரும்மே
வாழ்தல்வேண்டிப்
பொய்கூறேன் மெய்கூறுவல்
ஓடாப் பூட்கை யுரவோர் மருக!
உயர்சிமைய வுழா நாஞ்சிற் பொருந!
மாயா வுள்ளமொடு பரிசி றுன்னிக்
கனிபதம் பார்க்குங் காலை யன்றே
ஈத லானான் வேந்தே வேந்தற்குச்
சாத லஞ்சாய் நீயே யாயிடை
யிருநில மிளிர்ந்திசி னுஅங் கொருநாள்
அருஞ் சமம் வருகுவ தாயின்
வருந்தலு முண்டென் பைதலங் கடும்பே" (புறம். 139)

இதுவும் அவர் பாடியது:—

"தோள் வடுப்படப் பல முட்டுக்களையும் காவிய சிலவாய மயிரையுடைய பல இளையோரும் அடிவருந்த நெடும்பொழுதேறிய கொடிபோலும் இடையினையுடைய விறலியரும் என இவர் வாழ்தலை விரும்பிப் பொய்சொல்லேன், மெய்யேசொல்லுவேன்; புறக்கொடாத மேற்கோளையுடைய வலியோர்மரபிலுள்ளானே! உயர்ந்த உச்சியை யுடைத்தாய் உழப்படாத நாஞ்சிலென்னும் பெயரையுடைய மலைக்கு அரசே! மறவாத நினைவுடனே பரிசிற்குவந்து பொருந்திப் பின்புநின்று நின்மனம் நெகிழுஞ்செவ்விபார்க்குங் காலமல்ல, யான் வறுமையுற்றுநிற்கின்றநிலைமை; நினக்கு வேண்டிற்றுத்தருதலை அமையான் நின்னுடைய அரசன்; அவ்வரசன்பொருட்டுச் சாத லுக்கு அஞ்சாய் நீ; அவ்விடத்துப் பெரிய நிலம் பிறழ்ந்தாற்போல

ஒருநாள் பொறுத்தற்கரிய பூசல் வருகுவதாயின் எனது பசித்துன் பத்தையுடைய சுற்றம் வருந்துதலுமுளதாம்; (அதனுற் போர் வருவதன்முன்னே பரிசில்தந்துவிடுவாயாக" என்பது இப்பாட்டின் பொருள்.

இவைகொண்டு நாஞ்சில்வள்ளுவனிடத்துச் செல்லுகின்றவர் எதனையும் நிச்சயமாகப்பெற்றேவருவரென்பது புலவர்கள் வாக்குக் களால் நன்கு தெளியப்படுகின்றது.

மேற்குறித்த செய்யுட்களும் அவற்றின் பொருள்களும் வள்ளற்பெருந்தகையாகிய நம் நாஞ்சில்வேளின் பெருங்கொடைத் தன்மையையும் அரும்பெரும் மேன்மைக்குணத்தினையும் அழகு பெற எடுத்துக்கூறுகின்றன. மற்றும் அவனது சீரிய ஒழுக்க நலம், செம்மைசான்ற புகழ், கருணைப்பெருக்கம், இரவலரின் தகுதியறிந்து ஈயும் வண்மை, அஞ்சா வீரம், யாரும் மதிக்கும் அறிவின்செயல்: ஆகிய மாபெருந்தன்மைகளும் தெளிவாக அறியப்படுவதோடு சிறந்த போர்வீரனுகவும் முடியுடையவேந்த னுக்கு உறுதுணைவனுகவும் புலவர்–பாணர்–கூத்தர் முதலியோர்க்கு இல்லையென்னுதீயும் ஈகையாளனுகவும் தகுதியறிந்தீயும் சதுரனுக வும் வேளிர்குலத்தலைவனுகவும் விளங்கியிருந்தான் என்பவற்றை யும் நன்கு உணர்த்துகின்றன.

இவ்வேளிர்குலத்துவேந்தனைத் தற்காலம் வள்ளுவர் என்று வழங்கும் சாதியைச் சார்ந்தவன் என்று கூறுவார்கூற்று வலியுடைத்தாகாது. சங்க இலக்கியங்களை ஆராய்ந்து தெளிந் தார்க்கு உண்மை புலனுகும்.
